FRUMOASELE PERFORMANȚE REALIZATE ÎN ACEST AN, IMBOLD PENTRU SUCCESE ȘI MAI MARI ÎN VIITOR

Știm bine, e în firea poporului nostru, să muncim cu sîrg cînd e de muncit, să ne creștem urmașii demn, cu gîndul și privirea luminoase, deschise oricărui om de omenie. Știm să proiectăm semețe orașe viitoare — și ale viitorului — iar apoi din calc să facem beton și nichel. Și apă unduind albastru prin mijlocul Cetății. Știm să scoatem cărbune și petrol din adîncuri, să prețuim foșnetul holdei și vîntul fierbinte al verii și umbra copacului în clipa de răgaz a amiezii, să deslușim rostul firului de plantă crescut în ascunziș de pădure, să ne cîntăm faptele și eroii.

Și mai știm să ne păstrăm datinile, obiceiurile; cu inima la fel de plină știm să ridicăm o cupă de șampanie la fiecare punct de unire al anilor. Ciocnind pentru toate cele spuse și nespuse mai sus, pentru reușitele noastre revăzute cu ochii minții la capăt de an, pentru cele pe care le dorim să vină mereu mai dătătoare de bucurii. Vom ciocni și pentru sportivii României socialiste, pentru aceia care au purtat cu cinste Tricolorul pe toate meridianele globului, cucerind prețuirea spectatorilor de pretutindeni, stima adversarilor, dragostea noastră, a celor de acasă. Firește, principalul obiectiv al anului l-au constituit Jocurile Olimpice: de șapte ori a răsunat în timpul lor imnul scump al Patriei, salutînd izbînda unui reprezentant tricolor în confruntarea cu cei mai buni sportivi ai lumii. De alte 11 ori eforturile, măiestria le-au fost răsplătite de medaliile de argint, iar în 6 rînduri de cele de bronz. Fiind un an olimpic, cele mai multe dintre discipline nu au avut programate campionate mondiale, ori le-au disputat numai la nivelul de vîrstă al juniorilor și tineretului. În toate aceste întreceri „cadete" reprezentanții noștri s-au impus de asemenea cu strălucire, demonstrînd încă o dată posibilitățile plenare de afirmare aflate la îndemîna tineretului, condițiile excelente de muncă și împlinire a personalității asigurate de conducerea partidului și statului, personal de tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU.

La fel de bine mișcarea noastră sportivă este însă conștientă de faptul că bilanțul Jocurilor Olimpice putea fi mai bogat, ca și cel al întregului an competițional de altfel, că există încă însemnate resurse de progres. Toate acestea devin obiective majore ale anului ce începe mîine, an în care, să nu uităm, se demarează într-un nou ciclu olimpic. În 1989, deci, trebuie să încolțească germenii succeselor de la Barcelona — 1992. Pentru toate împlinirile lui 1988, pentru cele pe care le dorim și le așteptăm în 1989, și pe terenul de sport, și în afara lui, înscriem aici tradiționalul „La Mulți Ani !".

Campionii olimpici surîd fericiți la întoarcerea în țară, cu sentimentul datoriei împlinite

PACE, PRIETENIE, ÎNȚELEGERE SUB SEMNUL CELOR CINCI CERCURI OLIMPICE

Pentru culorile noastre sportive, Jocurile Olimpice reprezintă mai mult decît o tradiție, mai mult decît cea mai mare competiție a sportului amator. Ele au devenit o problemă de mare prestigiu, atît prin faptul că delegația României a fost prezentă la absolut toate edițiile întrecerii începînd din 1952 încoace, dar îndeosebi prin rezultatele remarcabile pe care le-a obținut de fiecare dată și care au situat-o printre redutabilele forțe sportive ale lumii. Bilanțurile sînt în linii mari cunoscute de iubitorii sportului de la noi și nu are rost să le repetăm acum.

Delegația noastră la cea de-a XXIV-a ediție a J.O. s-a deplasat la Seul animată de dorința unei cît mai bune reprezentări. Se știa că spre evoluțiile unor autentice valori, precum gimnastele sau canotoarele române, vor fi ațintite privirile spectatorilor și telespectatorilor de pe întreg globul. Aceste discipline au prilejuit culorilor noastre nenumărate succese în decursul anilor, sportivii și tehnicienii români care activează în gimnastică, canotaj, lupte au creat veritabile școli, unanim apreciate în lume. Și, spre cinstea ei, și actuala generație de performeri s-a dovedit la înălțime. **Daniela Silivaș** a devenit eroina concursului de gimnastică la J.O. '88: medaliată de trei ori cu aur (la sol, bîrnă și paralele) și cu bronz (la sărituri) — după medaliile de argint cucerite cu echipa și la individual compus — ea a strălucit în finala pe aparate a Jocurilor, dovedindu-se de departe cea mai valoroasă gimnastă a lumii prezentă la aceste întreceri. Pentru cel ce nu a urmărit concursul ar putea exista o singură întrebare, impusă de logica lucrurilor — cum de această sportivă, practic invincibilă pe aparate, nu a cucerit și titlul la individual compus, trebuind să se mulțumească numai cu medalia de argint ? Nu Daniela este însă cea care ar trebui să dea răspunsul în acest caz. Ea a făcut tot ce i-a stat în putință, evoluînd sublim. Brigada de arbitre a ținut însă cu orice preț să păteze pe ici, pe colo albul imaculat al ideii olimpice, scăzînd nemeritat procente de note Danielei.

Aurelia Dobre, învingătoare absolută a Campionatelor Mondiale de la Rotterdam, n-a putut depăși impedimentul dublului accident suferit la genunchi. A concurat însă cu o admirabilă voință, cu spirit de sacrificiu, avînd un aport însemnat la obținerea medaliei de argint de către echipa noastră. După cum se impun a fi consemnate la loc de seamă și medaliile **Gabrielei Potorac** (argint la sărituri, bronz la bîrnă), care au contribuit la conturarea unui superb buchet de succese olimpice ale gimnasticii noastre feminine: așadar, **3 medalii de aur, 3 de argint, 2 de bronz!** Fiindcă ne aflăm în dreptul gimnasticii, să consemnăm și medalia de bronz obținută de **Marius Gherman** la bară; nu e mult, desigur, dar este o medalie pe care o așteptăm cam de pe vremea lui **Dan Grecu.** E o medalie care arată că și băieții ar putea... de fapt, că pot.

Canotoarele noastre veneau aureolate de un excepțional Campionat Mondial — 1987, ca și de un serial întreg de regate internaționale la care obținuseră victorii pe linie. Poate de aici și o doză... suplimentară de optimism, devenită în final ușoară dezamăgire. **Olga Homeghi — Rodica Arba**, admirabilele noastre ramere, au fost singurele care nu au făcut excepție de la regula invincibilității, pe care au intronat-o în ultimii trei ani, în proba de „2". Au învins și acum detașat, conducînd cursa de la cap la coadă, adică aplicînd din nou... „tactica Homeghi-Arba". În aceeași probă, băieții nu au vrut să se lase cu mult mai prejos, intrînd în posesia medaliilor de argint. Rămîne doar de stabilit dacă pentru **Dănuț Dobre — Dragoș Neagu** acest lucru se numește un succes sau o partidă nereușită; mulți specialiști vedeau în ei pe viitorii campioni olimpici, alții în schimb se îndoiau chiar și de posibilitatea intrării lor în grupul primilor trei clasați, dată fiind relativ recenta lor ieșire din juniorat. Să apelăm din nou la formula adevărului aflat undeva la mijloc, și să spunem că, de acum, vedem în ei pe viitorii campioni mondiali și olimpici. Fiindcă la Barcelona — 92 vor avea cu puțin peste 24 de ani. Nici un reproș pentru **Elisabeta Lipă — Veronica Cogeanu**, un echipaj alcătuit în ultima clipă, dată fiind indisponibilitatea **Lianei Genes.** Și, totuși, cele două vîslașe au ocupat locul secund, la mare luptă, arătînd că plusul de abnegație poate suplini uneori minusul de omogenitate. Tot medalii de argint au cucerit și echipajul feminin de 8+1 (**D. Bălan — Trașcă — Necula — Anițaș — Bazon — Armășescu — Arba — Homeghi+Oancia**) și cel masculin de 4+1 (**Popescu — Snep — Robu — Tomoiagă+Lovrenschi**). Sub așteptări s-au clasat fetele noastre în proba de 4+1, chiar și la 4 vîsle, unde sosirile au fost pe poziția a treia — deci medalii de bronz.

N-am început însă cu... începutul, mai precis cu prima zi a Olimpiadei. Zi în care **Sorin Babii** cucerea medalia de aur în proba de pistol liber. O întrecere de un rar dramatism, în care, la un moment dat, sovieticul Igor Basinski părea detașat în cîștigător sigur. Sorin a revenit însă „pas cu pas", dovedind un sistem nervos de... cosmonaut, dar mai ales o valoare de mare campion: în finală el a izbutit să... „muște" patru „muște" consecutive, în timp ce Basinski a cedat psihic, terminînd întrecerea abia pe locul al treilea. Aminteam la început de școala românească de gimnastică și de cea de canotaj. E momentul, după cum se vede, să facem necesara adăugire: și tirul românesc are o excelentă carte de vizită internațională, chiar una olimpică, pentru a rămîne racordați la subiectul rîndurilor noastre.

Paula Ivan își anunțase forma de zile mari, cîștigînd, mai întîi, detașat seria sa la 3000 de metri. Și în finală s-a aflat în primul plan al cursei, practic pînă la... 2950 de metri, unde s-a desprins decisiv campioana lumii, Tatiana Samolenko. Deci „doar" argintul pentru Paula, dar cele peste 12 secunde cu care își depășise cea mai bună performanță anterioară anunțau mult mai multe. Și promisiunea s-a materializat superb în finala probei de 1500 de metri: poate sîntem subiectivi, dar parcă n-a existat victorie mai strălucitoare, mai categorică, decît cea a Paulei în această întrecere (cel mult... Homeghi — Arba ar putea să ne contrazică). Celelalte adversare parcă se aflau la sosirea din... maraton, atît de epuizate păreau de finișul Paulei. O victorie de care ne vom aminti multă vreme, și despre care, cu siguranță, vom vorbi ani în șir, așa cum o facem acum cînd vine vorba de Berceanu, Lia Manoliu, Pațaichin...

Noemi Lung, această admirabilă fată pornită de pe meleaguri băimărene, nu a acceptat ideea că înotul nostru s-ar fi putut întoarce neaureolat de la Olimpiadă. Ea a concurat pilduitor la 400 m mixt, fiind întrecută la mare luptă doar de americanca Janet Evans. Își va întregi reușita și cu o medalie de bronz la 200 m mixt. Iar **Nicu Vlad**, halterofilul pentru care în ultimii cinci ani n-a existat competiție fără medalie, a ocupat și de data aceasta un onorant loc secund. După o luptă îndîrjită cu sovieticul Pavel Kuznețov și, mai ales, cu genunchiul traumatizat. Tot argint și pentru boxerul **Daniel Dumitrescu**, învins de... o secundă de neatenție în finala categoriei 57 kg.

Vasile Pușcașu ne-a adus încă o medalie de aur, cea de-a șaptea deci, în apropierea liniei de sosire a Jocurilor Olimpice de la Seul. El și-a întrecut de o manieră entuziasmantă toți adversarii, cea mai aplaudată victorie fiind, desigur, cea obținută în fața multiplului campion mondial și european, sovieticul Leri Habelov. În acest fel, categoria 100 kg a luptelor libere și-a desemnat un lider de marcă, un lider care își încununează astfel o prestigioasă carieră.

Așadar, **tricolorul** românesc a urcat de **24 de ori pe catargele festivităților de premiere, iar de șapte ori s-a auzit Imnul de stat al țării noastre.** Izbînzi frumoase, spuneam, **dar care puteau fi încă mai strălucitoare**, pe măsura impresionantelor realizări obținute de poporul nostru în domeniile industriei, agriculturii, în pas cu avîntul general al țării în acești ani de clocotitoare efervescență constructivă. **Este o datorie de seamă a întregii noastre mișcări sportive, de la conducerea C.N.E.F.S. și pînă la cea mai măruntă asociație de pe întinsul țării**, să contribuie la revitalizarea grabnică a unor sporturi (în special jocurile), să mențină la parametri ridicați de competitivitate disciplinele care ne-au adus **repetate satisfacții, dar care** acum au marcat un ușor recul.

Din nou echipa noastră de gimnastică feminină a cules cele mai frumoase aprecieri

O REMARCABILĂ REPREZENTARE INTERNAȚIONALĂ ÎN PRELIMINARIILE C.M. ȘI ÎN CUPELE EUROPENE DE FOTBAL

Pentru „11"-le tricolor, 1988 nu se anunța, neapărat, un an al verdictelor; a devenit însă, grație unei comportări superioare a echipei în toate compartimentele sale, anul unor importante opțiuni în lupta pentru calificarea în turneul final al C.M.-1990. Cu o formidabilă plecare „pe pistol", echipa noastră a luat un important avans (și în puncte, dar și pe plan psihologic) întrecînd Bulgaria la Sofia cu 3—1. Revedem meciul: parcă **niciodată în altă ocazie n-am avut convingerea atît de fermă, la un meci susținut în deplasare, că băieții noștri n-au cum să piardă. Nu cumva această senzație se naște din certitudinea valorii (și valorilor) trimise în teren?** Parcă da... Același sentiment, mai pregnant încă, a însoțit și meciul de la București, cu formația Greciei. 3—0 la capătul celor 90 de minute. **„Arbitrul Hubert Förstinger a condus cu greșeli"**, nota după meci cronicarul nostru. Care greșeli au însemnat nimic altceva decît cel puțin un penalty neacordat echipei noastre, cel puțin un gol ce i s-a anulat prin semnalarea unor ofsaiduri imaginare. Ar fi putut fi 5, poate chiar 6—0, ceea ce ar fi însemnat un golaveraj aproape asigurător. Reversul medaliei: acest „+2" la adevăr și „+5" la golaveraj reprezintă o condiție necesară, importantă, favorizantă, dar nicidecum suficientă în asigurarea calificării. Echipa noastră are o valoare certă, indiscutabil de „top" european; un elementar calcul ne arată că simpla cîștigare a partidelor pe care le mai avem de jucat acasă ar fi aproape sinonimă cu ajungerea noastră în turneul final. **Dar... să fie chiar simplă victoria pe teren propriu?** Și evoluția fotbalului pe plan internațional, și (mai ales) unele antecedente ale echipei noastre arată că nu, nu e deloc simplu. Să ne amintim doar de un anume joc cu Irlanda de Nord ...Încît concluzia se impune de la sine: atenție, dragi tricolori, atenție maximă pentru 1989! Dusă la limita evitării oricărui pericol, cum ar spune codul circulației pe orice drum. Chiar și pe cele care duc... la Roma.

Comutînd subiectul discuției pe cupele europene — 1988-'89, și aici se poate vorbi de un **succes încă de pe acum conturat, dar care poate fi sensibil amplificat în continuare. Primul mare salt valoric care se impune însă a fi notat este cel vizibil la nivelul cluburilor noastre, din punct de vedere organizatoric.** Este limpede că **și Steaua, și Dinamo, și Victoria** (îmbucurător, și altele le calcă pe urme) au devenit unități sportive solide, cu bază materială, conduceri, nuclee de tehnicieni de primă mînă. **Numai așa putea deveni posibil pasul cel mare aplaudat astăzi — trei echipe românești în sferturile de finală ale Cupelor Europene.**

Steaua avansează în „marș forțat", demonstrînd că schimbarea de generații se poate face, totuși, din mers și chiar poate conduce spre un nivel superior. Să învingi **Sparta Praga la ea acasă cu 5—1!, să fii cu o clasă mai bun decît echipa lui Dasaev**, iată o ispravă de care nu multe echipe ale lumii ar fi fost în stare. Bradul de Anul Nou al clubului Spartak Moscova a fost așadar, împodobit de Steaua, în el fiind atîrnate cinci globuri roș-albastre, unul mai frumos ca altul. Și cîteva artificii marca Lăcătuș.

Traiectoria dinamoviștilor a fost simetrică: 3—0, 3—0, cu Kuusysi Lahti, scor sugerînd parcă distanța dintre Cercul Polar și Paralela 45. În jocul ce a urmat, cu **Dundee United**, problema a devenit una de meridiane, Bucureștiul indicînd ora cu... o secundă mai exact decît Greenwich-ul. Acea secundă de mare inspirație a lui Mateuț, care pe linia de sosire a meciului tur a expediat un șut teleghidat în poarta lui Thompson. Șut tras la... „xerox" și în retur, cu diferența că de data aceasta minutul era 85 și nu 90.

Victoria și-a respectat și ea numele, și nu oricum, ci cu trei adversare etalînd trei stiluri complet diferite. Iar „scutul termic" al echipei a acționat și el fără cusur, rezistînd perfect trecerii de la „+35 Celsius" cu **Sliema Wanderers**, la „—15" cu **Palloseura Turku**, via cele „plius tri gradiusa" la care se simt atît de bine Goțmanov și Aleinikov. Adică... se simțeau, pînă la venirea lui Coraș și Costel Solomon...

Concluzionînd: echipele noastre de club, de la care așteptam **rezultate frumoase** în cupele europene, ne-au oferit pînă acum **rezultate superbe.** În continuare, **să îndrăznim să sperăm în trei semifinale?** Ar fi prea frumos — ar suna nu numai titlul unei cărți, ci și un răspuns evasidiplomatic. Numai că, acceptînd o asemenea idee, ar însemna să nu fim reverențioși cu Spartak Moscova, Dundee United sau Dinamo Minsk, fiindcă, **luate fiecare în parte, învinsele noastre sînt cel puțin la fel de** valoroase cu viitoarele adversare.

Și apoi, au început să ne placă dulcile frisoane ale tragerilor la sorți. Ce mult am dori să mai dîrdîim (măcar) o dată lîngă telexuri sau lîngă telefonul ce trebuie să sune de la Zürich! După care vom mai vedea.

Gică Popescu simbolizînd saltul spre înalt al întregii echipe reprezentative (Fază din meciul România—Grecia, încheiat, după cum se știe, cu scorul de 3—0)

IZBÎNZILE JUNIORILOR DE AZI — PREMISE ALE UNOR VIITOARE AFIRMĂRI INTERNAȚIONALE

Întrecerile mondiale sau continentale rezervate juniorilor au fost numeroase. Era și firesc să fie așa de vreme ce în preocuparea tuturor federațiilor internaționale (și naționale) un loc de frunte îl ocupă grija pentru schimbul de mîine, mai cu seamă acum, la încheierea unui ciclu olimpic și începutul altuia nou.

Mulți dintre tinerii reprezentanți ai sportului românesc s-au dovedit urmași de nădejde ai purtătorilor tricolorului țării noastre la marile întreceri ale lumii, obținînd titluri și medalii la Campionatele Mondiale și la „europenele" de juniori. Acum, la ora bilanțului, încercăm o scurtă trecere în revistă a marilor performanțe românești în întrecerile juvenile.

Nu numai pentru că atletismul ar fi primul în ordinea alfabetică, dar începem cu el și pentru că succesul **Alinei Astafei** la Campionatele Mondiale de la Sudbury (Canada) reprezintă o performanță care ne amintește de zilele de glorie ale **Iolandei Balaș.** Alina Astafei a triumfat în aceeași probă — săritura în înălțime —, rezultatul cu care ea a obținut titlul de campioană mondială a probei (2,00 m) constituind și un nou record mondial. La aceeași competiție s-a dovedit că alergătoarele noastre de semifond au o demnă urmașă în **Cătălina Gheorghiu**, medaliată cu argint la 800 m, și în **Mugur Mateescu**, care a realizat o excepțională cursă de 400 mg, clasîndu-se pe locul 2, performanța sa fiind apreciată ca o mare surpriză.

Tot la cea mai mare competiție a lumii la nivelul juniorilor, de data aceasta la canotaj, echipajul țării noastre de 4+1 (**Cristina Lupu, Victorița Lepădatu, Geta Stanciu, Constanța Pipotă, Doina Crăciun**) a... depășit performanța senioarelor la J.O. (medalie de bronz), cucerind titlul mondial. O dată cu ele, au urcat pe cea mai înaltă treaptă a podiumului de premiere și băieții noștri din echipajul de 2+1: **Gheorghe Dinișel, Iulian Vizitiu** și **Cornel Bănică.**

Chiar dacă performanțele lui Nicu Vlad nu s-au mai situat la cota cea mai înaltă datorită unui accident, halterele din țara noastră au demonstrat că dispun de încă multe resurse. Campionatele Mondiale și Europene desfășurate în luna mai, la Atena, au confirmat potențialul românesc în această disciplină, aflată în plină afirmare pe parcursul ultimilor ani. **Tinerii noștri halterofili s-au întors de la Atena cu un remarcabil bilanț: opt medalii de aur, nouă de argint și una de bronz,** cele mai valoroase performanțe fiind realizate de **Attila Czanka** (cinci aur și un argint), **Traian Cihărean** (autor și al unui record mondial de seniori, la stilul smuls, cu 118 kg), **Dumitru Negreanu** și un nou „greu" cu frumoase posibilități de afirmare, **Constantin Udrea**, cîștigător a șase medalii de argint la cat. 110 kg.

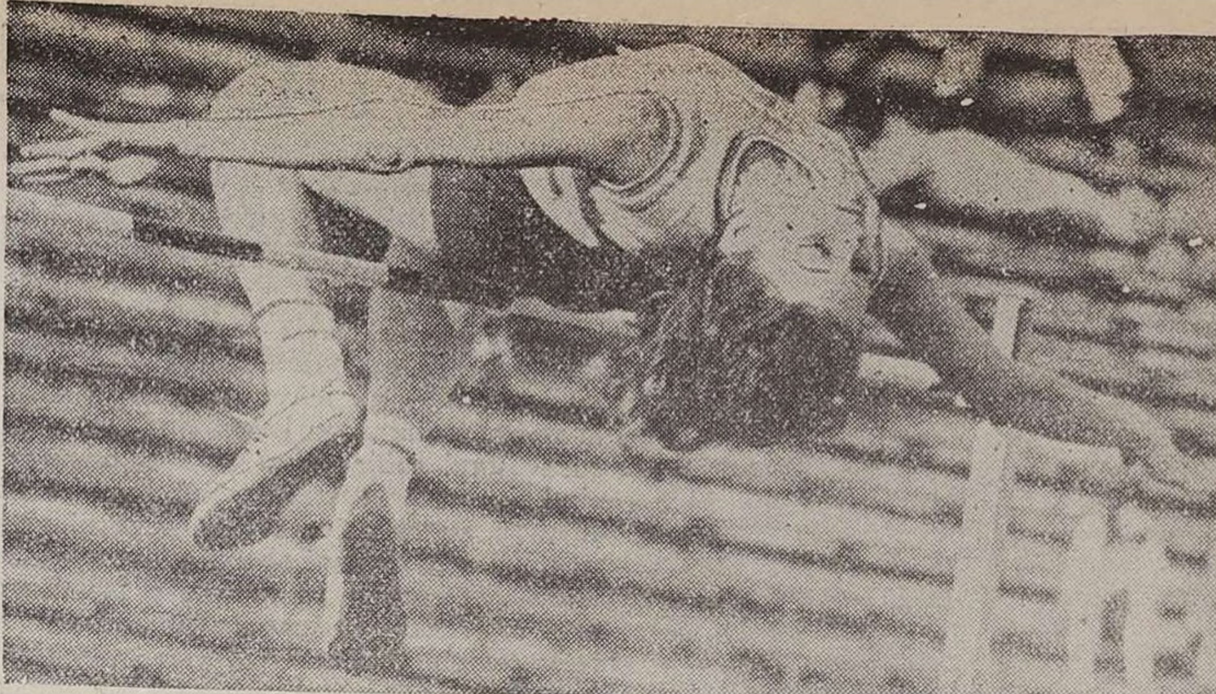
Corina Peptan a completat numărul medaliilor de aur, devenind campioană mondială la șah, iar luptătorii **Adrian Munteanu** (argint) și **Constantin Ozarchevici** (bronz) s-au numărat și ei printre medaliații competiției supreme rezervate juniorilor de la stilul greco-romane, deși rezultatele tinerilor noștri reprezentanți s-au situat în acest an sub nivelul celorlalte ediții.

Gimnasta **Gabriela Potorac** și-a înscris numele pe lista campioanelor europene de la Avignon (Franța), cîștigînd titlul la bîrnă și încă alte trei medalii (două de argint și una de bronz), pe podiumul de premiere al competiției continentale reușind să urce și alte două fetițe: **Eugenia Popa** (argint, la bîrnă) și **Cristina Bontaș** (bronz, la individual compus).

Și înotul a dovedit la competiția continentală că dispune de încă alte resurse, **Livia Copariu** (15 ani) devenind campioană europeană la 100 m liber. Tenisul de masă, prin **Otilia Bădescu**, la simplu, și din nou **Otilia Bădescu** (împreună cu **Călin Creangă**), la dublu mixt, a adus sportului românesc încă două titluri de campioni continentali, performanța reprezentanților noștri fiind completată cu alte trei medalii de argint și tot atîtea de bronz. După „argintul" obținut la „europenele" de seniori, luptătorul junior **Romică Rașovan** (libere — 48 kg) a cucerit și titlul de campion continental în întrecerea cu cei mai valoroși juniori din Europa, anunțîndu-se ca o veritabilă speranță pentru marile competiții viitoare.

O frumoasă recoltă de medalii au obținut și boxerii, la Campionatele Europene din Polonia: două medalii de argint (**Petrică Paraschiv** și **Zoltan Lunka**) și patru de bronz (**Leonard Doroftei, Victor Bușteanu, Virgil Văduva** și **Vasile Adumitroaie**). Păcat, însă, că Petrică Paraschiv (unanim recunoscut drept cel mai valoros boxer al continentului la această categorie) a fost nevoit să boxeze bolnav în finală, ratînd cucerirea titlului în fața unui adversar pe care îl învinsese de două ori (o dată înainte de limită), chiar în lunile premergătoare competiției continentale.

Firește, ne-am referit mai sus la succesele juniorilor care ni s-au părut mai semnificative. În anul care se încheie, performanțele tinerilor noștri reprezentanți la competițiile amintite sînt mult mai numeroase. Referindu-ne numai la campionatele mondiale, cele europene, Jocurile Balcanice și Turneul Prietenia, **juniorii români au cucerit un număr de 255 de medalii, între care 102 de aur,** realizări care demonstrează talentul tineretului patriei noastre, dorința fierbinte de afirmare, de autodepășire, dar, în același timp, vorbesc de la sine despre condițiile de pregătire și de viață asigurate în România socialistă tineretului, întregului nostru popor.

Alina Astafei în căutarea recordului mondial și la senioare ? Nu este exclus, viitorul o poate demonstra

ALTE MEDALII AU COMPLETAT UN BILANȚ CU DEOSEBITE SEMNIFICAȚII

Nu pot să treacă neobservate o serie de performanțe ale sportivilor noștri — e drept, izolate —, dar nu lipsite de valoare și semnificații. Dimpotrivă ! Cum altfel poate fi apreciată isprava fetelor noastre la Campionatele Europene de atletism în sală, disputate la Budapesta ? La competiția amintită, proba de 1 500 m a fost dominată cu autoritate de reprezentantele țării noastre, **Doina Melinte** și **Mitica Junghiatu-Constantin.** A fost, de fapt, o finală românească a alergării pe această distanță, în care Doina a cucerit titlul continental, iar Mitica a primit medalia de argint. Această excepțională performanță a fetelor noastre a venit să confirme — dacă mai era nevoie — valoarea școlii românești de alergare pe distanțe medii și lungi rezervate fetelor, probe în care atletismul nostru dispune încă de mari resurse. Și reușita celor două atlete n-a rămas solitară la „europenele" de sală de la Budapesta. **Sorin Matei** a obținut medalia de bronz la săritura în înălțime, ca și **Mihaela Pogăceanu**, în proba de 60 m.g.

Deși singulară într-o disciplină sportivă care a adus de-a lungul anilor mari satisfacții iubitorilor sportului din România, medalia de argint cîștigată la „europenele" seniorilor de luptătorul **Petre Cărare** (greco-romane, 68 kg) nu poate trece neobservată. În fond, ce... vină poartă cel ce a dobîndit-o — cu multă trudă — într-un moment în care colegii săi de echipă au evoluat sub nivelul așteptărilor ? Nu poate scăpa atenției nici realizarea unui alt luptător, **Romică Rașovan** (libere, 48 kg), care a reușit să urce pe cea de a doua treaptă a podiumului de premiere al „europenelor" de seniori, deși se afla încă la vîrsta junioratului...

Cu medalia de bronz cîștigată la Campionatele Mondiale de canotaj (probe neolimpice), **Maria Sava** s-a menținut în elita probei (categoria ușoară).

Halterofilul **Andrei Socaci** ne-a obișnuit, ca junior, cu... aur. Totuși, nici cele trei „arginturi" cucerite într-o întrecere mai „aspră" — cea a seniorilor — nu sînt o performanță la îndemîna oricui. La aceeași competiție continentală a seniorilor i-a egalat reușita un alt tînăr halterofil, **Traian Cihărean**, aflat încă la vîrsta junioratului. Ca și o fată foarte dotată — **Otilia Bădescu**, care a devenit vicecampioană europeană la simplu în întrecerea senioarelor, numele său putînd fi întîlnit de mai multe ori pe tabelul medaliaților la Campionatele Europene de tenis de masă atît la seniori, cît și la juniori (încă de două ori pe locul 3 la seniori, de două ori pe locul 1 la juniori și încă o dată locul 2 în întrecerea continentală la același nivel de vîrstă). De fapt și în tenisul de masă, ca și în alte discipline sportive, se poate vorbi despre o adevărată școală românească, performanțele reprezentanților noștri succedîndu-se la mai toate marile întreceri din ultimele decenii.

Iată-ne, așadar, ajunși la „linia de sosire" a încă unui an competițional. Nu peste multă vreme „moșul-1988" își va încheia cursa celor 366 de zile ; pieptul lui va rupe firul alb, va opri cronometrele, care, însă, vor reporni în aceeași clipă pentru noua cursă ce ia startul. E vremea urărilor, a gîndurilor de bine îndreptate spre anul care vine și spre mai departe. De aceea, vom dori și noi, din acest colț de pagină, MULT SUCCES TUTUROR SPORTIVILOR ROMÂNI ÎN VIITOARELE CONFRUNTĂRI INTERNAȚIONALE !

Simpla dorință, însă, nu e suficientă... Performerii noștri, de asemenea, știu bine că izbînda e un fluture frumos, dar care, ca toate efemeridele, trăiește o singură zi. De aceea, nu ne îndoim, primele zile ale viitorului an vor coincide cu demararea pregătirilor, cu ridicarea acestora la noi parametri de intensitate, volum și, mai ales, metodologie ; că cercetarea și medicina sportivă vor fi mai aproape de performerii noștri ; că asociațiile și cluburile sportive de pe întreg cuprins al țării își vor spori și îmbunătăți calitativ acțiunile de selecție, de atragere a copiilor spre săli, spre terenuri. De la aceste premise trebuie să demareze anul sportiv 1989 !

Pagini realizate de **SORIN SATMARI** și **MIHAI TRANCĂ**
Fotografii de **Aurel D. NEAGU** și **Nicolae PROFIR**